

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2004. július 13. *

A T-115/02. sz. ügyben,

az **AVEX Inc.** (Tokió [Japán], képviseli: J. Hofmann ügyvéd)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviselek: D. Schennen és G. Schneider, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

a másik fél az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban, beavatkozó az Elsőfokú Bíróság előtt:

az **Ahlers AG** (korábban Adolf Ahlers AG, székhelye: Herford [Németország], képviseli: E. P. Krings ügyvéd),

az OHIM első fellebbezési tanács által az „a” betűt tartalmazó közösségi ábrás védjegy jogosultjának az „a” betűt tartalmazó közösségi ábrás védjegy bejelentése ellen benyújtott felszólalásával kapcsolatos, 2002. február 11-én hozott határozat (R 634/2001-1. sz. ügy) ellen benyújtott keresete tárgyában,

* Az eljárás nyelve: német.

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA
(második tanács),

tagjai: J. Pirrung elnök, A. W. H. Meij és N. J. Forwood bírák,

hivatalvezető: I. Natsinas tanácsos,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2002. április 12-én benyújtott keresetlevélre,

tekintettel az OHIM által az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2002. szeptember 17-én benyújtott válaszbeadványra,

tekintettel a beavatkozó által az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2002. augusztus 29-én benyújtott válaszbeadványra,

a 2004. március 10-i tárgyalást követően,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

- ¹ A felperes 1998. június 5-én a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK módosított tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) alapján közösségi védjegy bejelentése iránti kérelmet nyújtott be a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalhoz (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM).

- 2 Az alábbi megjelölést kívánták lajstromoztatni:

- 3 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 9., 16., 25., 35., és 41. osztályba tartozó árukkal és szolgáltatásokkal kapcsolatban tették, amelyek a 25. osztály tekintetében a következő leírásnak felelnek meg: „ruházati cikkek, cipők, kalapárúk; nem japán stílusú felsőruházat, kabátok, melegítők, szvetterek és hasonlók, hálóruhák, alsóruhák, fürdőruhák, ingek és hasonlók, zoknik és harisnyák, kesztyűk, nyakkendők, tarka selyemkendők, nyaksálak, kalapok és sapkák, cipők és magas szárú lábbelik, övek, dzsekik, pólók”.
- 4 A védjegybejelentés a *Közösségi Védjegyértesítő* 1999. október 4-i, 78/1999. számában került meghirdetésre.
- 5 A beavatkozó 1999. december 22-én a 40/94/EK tanácsi rendelet 42. cikke alapján felszólalt a bejelentett megjelölés lajstromozása ellen; felszólalását különösen a 270 264-es számú közösségi ábrás védjegyre alapítva, amelynek lajstromozását 1996. április 1-jén kérték, és amelyet 2000. február 28-án különösen a 25. áruosztályba tartozó, „kosztümök, mellények, dzsekik, anorákok, nadrágok, kabátok,

farmernadrágok, farmerruházat, ingek, pulóverek, pólók, sportruházat, sapkák, munkaruhák, szabadidő-ruházat” megnevezésű árukra vonatkozóan jegyezték be, az alább megjelenített ábraként:

- 6 Az OHIM felszólalási osztálya 2001. május 2-i határozatával megállapította, hogy az ütköző megjelölések hasonlóak, és az érintett áruk azonosak vagy hasonlóak. Ennek megfelelően megtagadta a bejelentett megjelölés lajstromozását.

- 7 A felszólalási osztály határozata ellen a felperes 2001. július 2-án a 40/94 rendelet 59. cikke alapján fellebbezést nyújtott be az OHIM-hoz.

- 8 Az OHIM első fellebbezési tanácsa 2002. február 11-i határozatával (R 634/2001-1. sz. ügy; a továbbiakban: megtámadott határozat) részben hatályon kívül helyezte a felszólalási osztály határozatát, amennyiben az a 9., a 16., a 35. és a 41. osztályba tartozó áruk és szolgáltatások vonatkozásában elutasította a lajstromozásra irányuló kérelmet. A 25. osztályba tartozó árukra vonatkozóan azonban elutasította a fellebbezést, mivel meglátása szerint a kérdéses megjelölések hasonlóak, és az érintett áruk azonosak vagy hasonlóak, ideértve a lajstromozásra irányuló bejelentésben szereplő „cipőket és magas szárú lábbeliket”, valamint a korábbi védjegy árujegyzékében szereplő „ruházati cikkeket”.

A felek kérelmei

- 9 A tárgyaláson a felperes pontosította kérelmét, és ennek megfelelően a továbbiakban azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:
- helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot, amennyiben az a 25. osztályba tartozó áruk tekintetében elutasította fellebbezését;
  - helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot, amennyiben az elrendelte, hogy a felperes viselje a beavatkozónak a felszólalási és a fellebbezési eljárás során felmerült költségeit;
  - az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.
- 10 Az OHIM és a beavatkozó azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:
- a keresetet – mint megalapozatlant – utasítsa el;
  - a felperest kötelezze a költségek viselésére.

Indokolás

- 11 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatának 44. cikke 1. §-án alapuló ítélkezési gyakorlat szerint – amely a 130. cikk 1. §-ának és a 132. cikk 1. §-ának megfelelően a szellemi tulajdonjogokkal kapcsolatos eljárásokban is alkalmazandó – bár a keresetlevél szövegének egyes pontjait alá lehet támasztani és ki lehet egészíteni a mellékletként csatolt ügyirat kivonatokra történő hivatkozással, az egyéb iratokra történő általános hivatkozás nem pótolja a jogi érvelés azon lényeges elemeinek hiányát, amelyeket a keresetlevélnek a fent említett előírások szerint tartalmaznia kell (az Elsőfokú Bíróság T-305/94 – T-307/94., T-313/94 – T-316/94., T-318/94., T-325/94., T-328/94., T-329/94. és T-335/94. sz., Limburgse Vinyl Maatschappij és társai kontra Bizottság [egyesített] ügyekben 1999. április 20-án hozott ítéletének [EBHT 1999., II-931. o.] 39. pontja). Ez a gyakorlat – az eljárási szabályzat 46. cikke szerint, amely a 135. cikk 1. §-a második albekezdésének megfelelően a szellemi tulajdonjogokkal kapcsolatos eljárásokban is alkalmazandó – vonatkozatható a fellebbezési tanács előtti felszólalási eljárásban részt vevő másik fél – az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban beavatkozó – válaszbeadványára. Így a kérelem, illetve a válaszbeadvány, ha a felperes, illetve a beavatkozó által az OHIM-hoz benyújtott iratokra hivatkozik, elfogadhatatlan, amennyiben a benne lévő általános hivatkozások nem köthetők a kérelemben, illetve a válaszbeadványban előterjesztett jogalapokhoz és jogi érvekhez.

Az összetéveszthetőség hiányára alapított jomalapról

A felek érvei

- 12 A felperes szerint a fellebbezési tanács tévesen jutott arra a megállapításra, miszerint a kérdéses áruk közötti és az ütköző megjelölések közötti különbségek ellenére a korábbi védjegy és a lajstromoztatni kívánt megjelölés között fennáll az összetévesztés veszélye.

- 13 A szóban forgó árukra vonatkozóan a felperes azt állítja, hogy a ruházati cikkek, valamint a cipők és magas szárú lábbelik nem hasonló áruk. Ezen árukat ugyanis nem ugyanabban az üzemben gyártják, nem ugyanarra a célra szánják őket, és mivel a divat azt mutatja, hogy nem kizárólag a természeti erők elleni védelemre valók, nem ugyanabból a nyersanyagból készülnek, és – a bevásárlóközpontok kivételével, amely azonban elhanyagolható – nem ugyanott értékesítik őket.
- 14 Ami az ütköző megjelöléseket illeti, a felperes állítása szerint elvileg az ábécé betűi önmagukban, valamilyen grafikai többlet hiányában nem alkalmasak megkülönböztetésre (a második fellebbezési tanács R 91/1998-2. sz. ügyben 1999. május 28-án hozott határozata). Ebből következik, hogy a betűket a grafikai ábrázolás teszi megkülönböztetésre alkalmassá. Mivel a megkülönböztetésre kevésbé alkalmas védjegyek kisebb védelmet élveznek, az általuk hordozott megjelölések közti különbségek nagyobb jelentőséggel bírnak. A felperes ezzel kapcsolatban az ütköző megjelölések közötti nyilvánvaló és jelentős különbségekre utal: a fekete háttér alakjára, a háttér előtt lévő betű elhelyezkedésére, a megjelölések eltérő – félkövér, illetve normál – betűjére, valamint a betűkép formájára. Az egyetlen betűből álló ábrás védjegyek esetén csak a megjelölések vizuális összehasonlításának van jelentősége, hiszen a hangzásbeli összehasonlítás nem releváns tényező.
- 15 Az OHIM és a beavatkozó a felperes érvelésének összességét vitatja. Emellett az OHIM úgy véli, hogy mivel a felperes az áruk hasonlóságára vonatkozóan csak a „ruházati cikkek”, valamint a „cipők és magas szárú lábbelik” összehasonlítására szorítkozott, az ütköző megjelölések összetéveszthetőségét csak ennek megfelelően kell vizsgálni.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 16 A 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján, a korábbi védjegy jogosultjának felszólalása alapján a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban,

ha azon a területen, ahol a korábbi védjegy oltalom alatt áll, a fogyasztók összetéveszthetik a korábbi védjeggyel való azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt.

- 17 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az összetéveszthetőséget átfogóan kell értékelni az alapján, hogy az érintett vásárlóközönség milyen képet alkot a megjelölésről és a szóban forgó árukról vagy szolgáltatásokról, és figyelembe kell venni valamennyi, a jelen ügyre jellemző tényezőt, különösen a megjelölések és a megjelölt áruk vagy szolgáltatások hasonlósága közötti kölcsönös függőséget (lásd az Elsőfokú Bíróság T-162/01. sz., Laboratorios RTB kontra OHIM – Giorgio Beverly Hills [GIORGIO BEVERLY HILLS] ügyben 2003. július 9-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-2821. o.] 29–33. pontját, valamint az idézett ítélkezési gyakorlatot).
- 18 A jelen esetben a korábbi védjegy közösségi védjegy. A kérdéses áruk pedig szokásos fogyasztói cikkek. Ennélfogva az összetéveszthetőség vizsgálatakor az érintett fogyasztói kört az Európai Közösségben élő végső fogyasztók alkotják.
- 19 Ami az ütköző megjelölések összehasonlítását illeti: az összetéveszthetőség átfogó mérlegelésénél az ütköző megjelölések vizuális, hangzásbeli és fogalmi hasonlóságát illetően a megjelölések által keltett együttes benyomást kell alapul venni, különösen a megkülönböztető és domináns jegyeik figyelembevételével (lásd az Elsőfokú Bíróság T-292/01. sz., Phillips-Van Heusen kontra OHIM – Pash Textilvertrieb und Einzelhandel [BASS] ügyben 2003. október 14-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-4335. o.] 47. pontját, valamint az idézett ítélkezési gyakorlatot).
- 20 Ami az ütköző megjelölések vizuális hasonlóságát illeti, a fellebbezési tanács helyesen vélte úgy, hogy bár egy önmagában álló betű nem lehet alkalmas a megkülönböztetésre, mindkét megjelölés domináns eleme a fekete háttér előtt lévő,

egyszerű betűképű, fehér színű, kis „a” betű (a megtámadott határozat 38. pontja). Ezen domináns elem azonnali benyomást kelt, és így a fogyasztók megjegyzik. Ezzel ellentétben, a kérdéses megjelölések közti grafikai különbségek – így a háttér alakja (a lajstromoztatni kívánt megjelölésnél ovális, míg a korábbi védjegynél négyzet), a háttér előtt levő betű elhelyezkedése (a lajstromoztatni kívánt megjelölésnél középen van, míg a korábbi védjegynél a jobb alsó sarokban), a betű vonalának vastagsága (a lajstromoztatni kívánt megjelölés némileg vastagabb vonalat használ, mint a korábbi védjegy), a betűkép formájának részletei – elhanyagolhatóak, és nem képeznek olyan elemeket, amelyekre az érintett fogyasztók tényleges megkülönböztető jegyként emlékeznének. Következésképpen az ütköző megjelölések vizuális szempontból nagyon hasonlóak.

- 21 Ezt a következtést nem cáfolja meg az az érv, miszerint a megtámadott határozat és a második fellebbezési tanácsnak a korábbi védjegy lajstromozásáról szóló, R 91/1998-2. sz. ügyben 1999. május 28-án hozott határozata között esetleg eltérés lehet. Bár határozatában a fellebbezési tanács úgy találta, hogy az „a” betű grafikai ábrázolása különös jelentőséggel bír a megjelölés megkülönböztetőképességének megítélésében, a jelen esetben elegendő azt megállapítani, hogy a lajstromoztatni kívánt megjelölés grafikai ábrázolása nagyon hasonló a korábbi védjegyéhez.
- 22 A felek egyetértenek abban, hogy a jelen ügyben a hangzásbeli és fogalmi hasonlóság nem releváns. Bárhogy legyen is, ebből a szempontból a megjelölések egyértelműen azonosak.
- 23 Ennélfogva az ütköző megjelölések által keltett összbenyomás nagyon hasonló.
- 24 Ami az áruk összehasonlítását illeti, emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a szóban forgó áruk hasonlóságának mérlegelésakor az áruk közötti

viszonyt jellemző összes olyan releváns tényezőt figyelembe kell venni, amelyek magukban foglalják különösképpen az áruk természetét, rendeltetését, használatát, valamint egymást helyettesítő, illetve komplementer voltukat (lásd az Elsőfokú Bíróság T-85/02. sz., Pedro Díaz kontra OHIM és Granjas Castelló [CASTILLO] ügyben 2003. november 4-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-4835. o.] 32. pontját, valamint az idézett ítélkezési gyakorlatot).

- 25 Mindenekelőtt megemlítendő, hogy a tárgyaláson a felperes nem vitatta érdemben azt, hogy a különböző ruházati cikkek, amelyekre a kérdéses megjelölések vonatkoznak, legalábbis hasonlóak. Ez a megállapítás mindenesetre helyes.
- 26 A korábbi védjegyet hordozó „ruházati cikkek”, valamint a lajstromoztatni kívánt megjelöléssel jelölt „cipők és magas szárú lábbelik” viszonyát illetően a fellebbezési tanács úgy vélte, hogy ezen áruk hasonlóak, mert azonos célt szolgálnak, gyakran egy helyen árulják őket, és számos gyártó és tervező mindkét típusú áruval foglalkozik (a megtámadott határozat 32. pontja). Ezen állítás általános érvénye megkérdőjelezhető, mert ezen áruk nem helyettesíthetők egymással, és hiányoznak az állítás alátámasztására való bizonyítékok. Az áruk felhasználási célja közti megfelelően szoros kapcsolat alapján – amelyet különösen az is jelez, hogy ugyanazon áruosztályba tartoznak, ugyanazon gazdasági szereplők gyárthatják őket, és együtt árusíthatók – az a következtetés vonható le, hogy ezen áruk összekapcsolódhatnak az érintett fogyasztók szemében. A felperes által felvetett, védjegyekkel kapcsolatos egyes közösségi és nemzeti határozatok sem állnak ellentétben ezzel a következtetéssel, amennyiben a szóban forgó megjelölések és áruk jelentősen eltérnek a jelen ügytől. A kérdéses áruk így a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján hasonlóknak tekintendők, még akkor is, ha a hasonlóság csekély.
- 27 Következésképpen egyrészt az ütköző megjelölések közti erős hasonlóságra, másrészt az érintett áruk közötti hasonlóságra tekintettel, még ha az a cipők és a

ruházati cikkek esetében korlátozott is, a fellebbezési tanács helyesen állapította meg, hogy az érintett fogyasztók részéről fennáll az összetévesztés veszélye. Az érintett fogyasztók ugyanis főként azt hihetik, hogy a lajstromoztatni kívánt megjelöléssel ellátott cipők kereskedelmi eredete ugyanaz, mint a korábbi védjegyet hordozó ruházati cikkeké. Ennek megfelelően e jogalapot el kell utasítani.

A fellebbezési tanács előtti szóbeli eljárás szükségességére vonatkozó jogalapról

- 28 A felperes azt állítja: kifejezetten kérte, hogy a fellebbezési tanács a 40/94 rendelet 75. cikke (1) bekezdése alapján szóbeli eljárást folytasson le. A tárgyalás hozzájárulhatott volna ahhoz, hogy jogilag megalapozott határozat szülessen, mivel a felperes tájékoztatást nyújthatott volna a kérdéses áruk hasonlóságával foglalkozó német esetjogról. A felperes meglátása szerint a fellebbezési tanács a szóbeli eljárás lefolytatásának elutasításával túllépte mérlegelési jogkörének határait.
- 29 Az Elsőfokú Bíróság megjegyzi, hogy a 40/94 rendelet 75. cikke (1) bekezdése szerint „[az OHIM] kezdeményezésére vagy az eljárásban részt vevő bármelyik fél kérelmére szóbeli eljárást kell lefolytatni, ha [az OHIM] megítélése szerint ez célszerű”.
- 30 Az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy a fellebbezési tanács mérlegelési jogot élvez annak eldöntésekor, hogy tényleg szükséges-e lefolytatni az egyik fél által kérelmezett szóbeli eljárást. A jelen ügyben a megtámadott határozatból kitűnik, hogy a megtámadott határozat rendelkező részének alátámasztásához szükséges valamennyi információ a fellebbezési tanács rendelkezésére állt. Ezzel összefüggésben a felperes nem mutatta be, hogy a fellebbezési tanácshoz már benyújtott beadványokat kiegészítendő, a német esetjogról való szóbeli tájékoztatás miként akadályozta volna meg e rendelkező rész elfogadását. Mindenesetre az ítélkezési gyakorlat szerint a fellebbezési tanács határozatainak jogszerűségét kizárólag a 40/94

rendelet alapján kell megítélni, ahogyan azt a közösségi bírák értelmezik, és nem a nemzeti esetjog alapján, még akkor is, ha ez utóbbi olyan nemzeti előírásokon alapszik, amelyek hasonlóak a rendelet előírásaihoz (lásd a GIORGIO BEVERLY HILLS-ítélet [hivatkozás fent] 53. pontját és a CASTILLO-ítélet [hivatkozás fent] 37. pontját). Következésképpen a fellebbezési tanács a szóbeli eljárás lefolytatásának elutasításával nem lépte túl mérlegelési jogkörének határait.

A második kereseti kérelemről

- 31 Mivel a felperes nem terjesztett elő semmilyen különösebb érvet, amely alátámasztaná indítványát, amelyben a megtámadott határozat rendelkező részének az OHIM előtti eljárás költségeiről szóló 2. pontjának a hatályon kívül helyezését kérte, a fenti megfontolások elegendőek a kérelem e pontjának elutasításához.
- 32 A fent elmondottakra tekintettel az Elsőfokú Bíróság elutasítja a keresetet.

A költségekről

- 33 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, az OHIM és a beavatkozó kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (második tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) **A keresetet elutasítja.**
- 2) **A felperest kötelezi a költségek viselésére.**

Pirrung

Meij

Forwood

Kihirdetve Luxembourgban, a 2004. július 13-i nyilvános ülésen.

H. Jung

hivatalvezető

J. Pirrung

elnök